

ROMÂNIA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de urmărire penală și criminalistică
Nr. operator 3883
Dosar nr.1205/P/2011

REZOLUȚIE

26.11.2012

Procuror șef serviciu **Damian Carmen**, din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică,

Având în vedere actele premergătoare efectuate în cauza privind plângerile penale formulate de **Bîrsan Gabriela-Victoria, Bîrsan Corneliu**

CONSTAT URMĂTOARELE:

Sesizarea.

1. Prima plângere.

La data de 21.11.2011 a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție plângerea prin care persoanele vătămate **Corneliu Bîrsan și Gabriela-Victoria Bîrsan**, prin avocat **Corneliu-Liviu Popescu**, au solicitat să se efectueze cercetări față de **Daniel Marius Morar**, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.248¹ raportat la art.246 din Codul penal, art.289 din Codul penal și art.291 din Codul penal. A fost indicată și infracțiunea prevăzută de art.249 din Codul penal, în subsidiar.

În motivarea plângerii s-a arătat că, printr-o adresă din 16.11.2011, semnată de procurorul șef Daniel Marius Morar, Direcția Națională Anticorupție a solicitat Curții Europene a Drepturilor Omului ridicarea imunității judecătorului Corneliu Bîrsan, personal și pentru soția acestuia, Gabriela-Victoria Bîrsan, dar în cuprinsul cererii s-a arătat, contrar adevărului, că judecătorul Gabriela-Victoria Bîrsan a pronunțat o soluție favorabilă într-un dosar al Înaltei Curți de Casație și Justiție în schimbul unor avantaje materiale acordate de avocatul unuia din părti.

Persoanele vătămate au susținut că judecătorul Gabriela-Victoria Bîrsan nu a făcut parte din completul care a soluționat recursul la care se referă Direcția Națională Anticorupție în cererea adresată Curții Europene a Drepturilor Omului.

Plângerea a fost înregistrată sub numărul 1205/P/2011 la Secția de urmărire penală și criminalistică.

2. A doua plângere.

La 14.12.2011 a fost înregistrată la Secția de urmărire penală și criminalistică o nouă plângere formulată de Gabriela-Victoria Bîrsan care, prin apărătorul ales, avocat Corneliu-Liviu Popescu, a arătat că procurorul Viorel Cerbu, ofițerii de poliție judiciară delegați de procuror în dosarul nr.82/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție, procurorul șef al Secției de combatere a corupției Lucian Papici, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, Daniel Marius Morar, persoane necunoscute din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Înalta Curte de Casație și Justiție și Consiliul Superior al Magistraturii, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, judecătorul din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție care a autorizat percheziția domiciliară, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, persoane necunoscute din Ministerul Afacerilor Externe, persoane necunoscute din Ministerul Justiției au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art.248¹ raportat la art.246 din Codul penal (în diferite forme de participație) și infracțiunea de omisiune a sesizării organelor judiciare, prevăzută de art.263 din Codul penal, unele dintre aceste persoane săvârșind și alte infracțiuni, după cum vom detalia mai jos.

În opinia autoarei sesizării infracțiunile au fost săvârșite de procurorul Viorel Cerbu prin efectuarea urmăririi penale împotriva unei persoane care beneficiază de imunitate de jurisdicție, prin continuarea urmăririi penale după ce Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat că Victoria-Gabriela Bîrsan beneficiază de imunitate de jurisdicție și prin efectuarea percheziției domiciliare înainte de aducerea la cunoștință a învinuirii.

Persoana vătămată afirmă că, prin efectuarea percheziției din 06.10.2011 procurorul a încălcat inviolabilitatea domiciliului judecătorului CEDO Corneliu

Bîrsan, săvârșind astfel infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art.192 din Codul penal. Întrucât au fost delegați ofițeri de poliție judiciară pentru efectuarea percheziției împreună cu procurorul, persoana vătămată susține că s-a săvârșit astfel instigare la infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art.25 raportat la art.192 din Codul penal.

În opinia persoanei vătămate, ofițerii de poliție judiciară delegați în dosarul nr.82/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție au săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu prin faptul că au participat la efectuarea percheziției din 06.10.2012. De asemenea, persoana vătămată susține că, prin participarea la efectuarea percheziției, ofițerii de poliție judiciară au săvârșit și infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art.192 din Codul penal.

Procurorul șef al Secției de combatere a corupției ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu prin respingerea unei plângeri formulate de autoarea sesizării din prezenta cauză împotriva unor acte de urmărire penală efectuate în dosarul nr.82/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție și prin neluarea măsurilor pentru protejarea imunității judecătorului Curții Europene a Drepturilor Omului, Corneliu Bîrsan, și a soției acestuia.

Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție ar fi săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu prin neluarea măsurilor necesare pentru ca învinuitei Bîrsan Gabriela-Victoria să i se aducă la cunoștință învinuirea, prin neluarea măsurilor de asigurare a imunității și prin formularea cererii de ridicare a imunității.

Persoanele necunoscute din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii au săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu, neglijență în serviciu, violarea secretului corespondenței și divulgarea secretului profesional întrucât, în opinia autoarei sesizării, în perioada 04.04.2011-07.10.2011 DNA a efectuat urmărirea penală fără ca învinuitei să i se aducă la cunoștință învinuirea, în scrisoarea pe care Direcția Națională Anticorupție a trimis-o Curții Europene a Drepturilor Omului s-au indicat alte infracțiuni decât cele pentru care învinuita era cercetată, s-a dispus interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice cu încălcarea imunității de jurisdicție, au fost anunțați reprezentanți ai mijloacelor de informare în masă cu privire la efectuarea percheziției, DNA a oferit publicului o traducere greșită a scrisorii CEDO din 14.10.2011.

Membrii Consiliului Superior al Magistraturii au săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, instigare la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, instigare la violare de domiciliu și favorizarea infractorului întrucât au avizat efectuarea percheziției la domiciliul persoanei vătămate prin Hotărârea Secției pentru procurori nr.765/06.10.2011 și pentru că au respins contestația formulată de Gabriela-Victoria Bîrsan și plângerea prealabilă formulată de Corneliu Bîrsan împotriva acestei hotărâri.

Judecătorul din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a autorizat percheziția efectuată la 06.10.2011 a săvârșit, prin luarea hotărârii de a autoriza percheziția, infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, instigare la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, instigare la infracțiunea de violare de domiciliu.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, persoane necunoscute din Ministerul Afacerilor Externe și persoane necunoscute din Ministerul Justiției ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prin aceea că nu au luat măsuri pentru protejarea imunității învinuitei și soțului acesteia.

În opinia autoarei plângerii, toate aceste persoane au săvârșit infracțiunea de *omisiune a sesizării organelor judiciare* prin aceea că nu au sesizat săvârșirea infracțiunilor de către toate celelalte persoane. Adică, procurorul Viorel Cerbu nu a sesizat infracțiunile săvârșite de poliția judiciară, de membrii CSM care au dat avizul pentru percheziție, de judecătorul de la Înalta Curte de Casație și Justiție care a autorizat percheziția; ofițerii de poliție judiciară care au participat la efectuarea percheziției nu au sesizat infracțiunile săvârșite de procurorul Viorel Cerbu, de membrii CSM, de judecătorul Înaltei Curți de Casație și Justiție etc.

Această a doua plângere a fost înregistrată sub numărul 1254/P/2011 la Secția de urmărire penală și criminalistică.

Prin rezoluția din 17.12.2011, cauzele înregistrate sub numerele 1205/P/2011 și 1254/P/2011 au fost reunite, cauza urmând să poarte primul număr de înregistrare primit la Secția de urmărire penală și criminalistică.

3. A treia plângere.

La 23.02.2012 a fost înregistrată la Secția de urmărire penală și criminalistică o nouă plângere formulată de Gabriela-Victoria Bîrsan, prin avocat Corneliu-Liviu Popescu.

În motivarea acestei plângeri, persoana vătămată a arătat că persoane din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii, Serviciului Român de Informații și ofițeri de poliție judiciară au săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, instigare la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, violarea secretului corespondenței, instigare la infracțiunea de violare a secretului corespondenței, omisiunea sesizării organelor judiciare și favorizarea infractorului întrucât în cauza în care a fost învinuită Gabriela-Victoria Bîrsan s-a dispus și s-a efectuat interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice în cursul actelor premergătoare, încălcându-i-se astfel imunitatea de jurisdicție.

Persoana vătămată a afirmat și că procurorii Direcției Naționale Anticorupție, membrii Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție au săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, fals intelectual, uz de fals, omisiunea sesizării organelor judiciare, favorizarea infractorului și neglijență în serviciu prin aceea că în actele emise în legătură cu percheziția din 06.10.2011 s-au menționat mai multe încadrări juridice pentru faptele reținute în sarcina învinuitei.

Apreciază autoarea sesizării că procurorul Viorel Cerbu a solicitat încuviințarea percheziției pentru alte infracțiuni, inducându-i astfel în eroare pe membrii Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

4. A patra plângere.

La 23.05.2012 a fost înregistrată la Secția de urmărire penală și criminalistică o nouă plângere formulată de Gabriela-Victoria Bîrsan, prin avocat Corneliu-Liviu Popescu.

În motivarea plângerii persoana vătămată a arătat că este posibil ca unii procurori din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și unii judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție să fi săvârșit infracțiunile de abuz în serviciu, fals intelectual și uz de fals întrucât au pretins că hotărârea referitoare la autorizarea percheziției a fost dată ca urmare a unei ședințe de judecată.

Autoarea sesizării susține că are dubii cu privire la desfășurarea unei ședințe de judecată la Înalta Curte de Casație și Justiție având ca obiect cererea procurorului de autorizare a percheziției, întrucât Direcția Națională Anticorupție a refuzat să-i comunice dacă procurorul Viorel Cerbu a purtat robă la această ședință, a stat în picioare, a pus concluzii orale. De asemenea, dubiile autoarei sesizării au fost create și de faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu numai că a refuzat să răspundă la aceleași întrebări, dar i-a mai și comunicat că ședința nu a fost înregistrată.

În cuprinsul aceleiași plângeri persoana vătămată a arătat că au fost săvârșite infracțiunile de abuz în serviciu și violarea secretului corespondenței, întrucât în dosarul înregistrat la Direcția Națională Anticorupție s-au efectuat interceptări și înregistrări ale convorbirilor telefonice anterior autorizării date de Înalta Curte de Casație și Justiție și ulterior expirării perioadei de autorizare.

Persoana vătămată indică datele de 22.09.2010 și 23.07.2012 ca fiind în afara perioadei autorizate de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.82/P/2011.

* Se va dispune nănceperea urmăririi penale pentru următoarele motive:

Potrivit art.228 alin.1 din Codul de procedură penală organul de urmărire penală sesizat prin vreunul din modurile prevăzute în art.221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art.10.

În speță sunt aplicabile dispozițiile art.10 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât faptele sesizate nu există.

Referitor la efectuarea percheziției domiciliare din 06.10.2011.

Analiza activității desfășurate de organele judiciare în ceea ce privește încuviințarea, dispunerea și efectuarea percheziției nu poate să ignore faptul că, la acel moment, nu exista o practică în aceea ce privește imunitatea soțului/soției unui judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului. Până la acel moment, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu fusese chemată să ia o decizie într-un caz asemănător. Trebuie să ținem seama și de faptul că, în general, imunitățile și privilegiile sunt recunoscute funcționarilor unor organizații internaționale nu în

beneficiul lor personal, ci în considerarea funcției lor⁵, uneori chiar cu excepții pentru statul reprezentat⁶, iar în speță, cercetarea învinuitei Bîrsan Gabriela-Victoria pentru trafic de influență în dosarul constituit la Direcția Națională Anticorupție nu are nicio legătură cu funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului deținută de soțul acesteia.

Având în vedere prevederile art.4 din Protocolul nr.6 la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei, constatăm că un soț al unui judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului nu se bucură de o imunitate de sine stătătoare, el beneficiind de o reflectare a imunității recunoscute partenerului său de viață. Articolul menționat vorbește numai de ridicarea imunității judecătorului, nu și a soțului, ceea ce înseamnă că soțul nu poate utiliza acest beneficiu în afara exercițiului său de către titularul judecător.

Dispozițiile Acordului general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului Europei și ale Protocolului adițional nr.6, raportate la dispozițiile Convenției de la Viena privind relațiile diplomatice, permit interpretarea dată de procuror, Consiliul Superior al Magistraturii și Înalta Curte de Casație și Justiție în ceea ce privește imunitatea recunoscută judecătorilor CEDO și membrilor familiilor acestora și teritoriul la care se referă această imunitate.

Interpretarea cu bună credință a normelor juridice incidente într-o cauză nu poate constitui infrațiune în nicio situație. În cazul special al actelor și măsurilor procesuale, pentru situația în care s-ar produce totuși o vătămare, există remedii prevăzute de normele de procedură, plângeri, contestații, căi de atac.

„... și în exercitarea funcțiilor lor în serviciul Curții sau în legătura cu acestea, de aceleași privilegii și imunități care sunt acordate șefilor de misiuni diplomatice și vor continua să se bucure de imunitate absolută de jurisdicție pentru declarațiile, înscrisurile și actele îndeplinite în exercitarea funcției lor oficiale și după expirarea mandatului”.

⁶ Art.13 pct.3 din Acordul cu privire la privilegiile și imunitățile Curții Penale Internaționale, adoptat la New York la 9 septembrie 2002, ratificat prin Legea nr.204/2005, dispozițiile referitoare la imunități și privilegii pentru reprezentanții statelor participante în cadrul Adunării și al organelor sale subsidiare și reprezentanții organizațiilor interguvernamentale „nu se aplică în raporturile dintre un reprezentant și autoritățile statului parte al cărui cetățean este sau ale statului parte ori organizației interguvernamentale al cărei reprezentant a fost sau este”; art.15 pct.3 din același Acord, judecătorii, procurorii, procurorii adjuncți și grefierii, „dacă..., pentru a rămâne la dispoziția Curții, are reședința în alt stat parte decât cel al cărui cetățean sau rezident permanent este, se bucură, împreună cu membrii de familie cu care gospodărește împreună, de facilități, imunități și privilegii diplomatice pe toată durata șederii”.

Astfel, procesele verbale de sesizare din oficiu, interceptarea și înregistrarea convorbirilor unei persoane, toate fiind acte anterioare punerii în mișcare a acțiunii penale, nu sunt supuse condiției ca față de persoana cercetată să se fi dispus ridicarea imunității⁷. În ceea ce privește interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, în afară de procedura prevăzută de art.91¹ și următoarele din Codul de procedură penală, urmată de organele judiciare, organele cu atribuții de stat în domeniul siguranței naționale au urmat procedura prevăzută de Legea nr.51/1991. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție a emis mandatul nr.003978, care a fost declassificat la 29.08.2011, iar informațiile care priveau săvârșirea de infracțiuni au fost comunicate în condițiile art.11 lit.d din Legea nr.51/1991.

Este evident că imunitatea sau privilegiile recunoscute unei persoane nu pot constitui în nicio situație o împiedicare a instituțiilor prevăzute de art.8 din Legea nr.51/1991 de a acționa în scopul apărării valorilor prevăzute de art.1, prin mijloacele prevăzute de art.2 din aceeași lege. O interpretare în sens contrar ar face ca apărarea siguranței naționale a României să aibă un caracter teoretic și iluzoriu, iar nu real și efectiv. Apreciem ca inutilă orice discuție despre pericolul pe care corupția la nivel înalt îl reprezintă pentru siguranța națională a oricărui stat, și în special despre faptul că președintele unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să fie deasupra oricăror suspiciuni de corupție.

⁷ O interpretare contrară a dispozițiilor art.10 lit.f din Codul de procedură penală ar face ca, de exemplu, toate actele de cercetare efectuate pentru constatarea unei infracțiuni de omor săvârșite de un ambasador să fie nule, iar drept consecință, deși omorul este incriminat în toate sistemele juridice, o asemenea persoană să nu poată fi trasă la răspundere penală de niciunul din statele cărora li s-ar putea recunoaște jurisdicția asupra persoanei respective.

În situația în care o persoană, judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului, căreia i se aplică regulile imunității diplomatice, inclusiv imunitatea de jurisdicție prin trimitere la Convenția de la Viena, fără să îi fie aplicabile toate dispozițiile acestei convenții, săvârșește o infracțiune, investigațiile efectuate în temeiul Legii nr.51/1991 limitează posibilitățile de acțiune ale statului, întrucât nici Acordul general, nici Protocolul nr.6 nu prevăd o procedură asemănătoare celei prevăzute de art.9 din Convenția cu privire la relațiile diplomatice.

Referitor la solicitarea de ridicare a imunității formulată de Direcția Națională Anticorupție.

Din plângerea penală formulată și din înscrisurile comunicate de Direcția Națională Anticorupție rezultă că neconcordanța apărută în adresa din 16.11.2011, varianta tradusă în limba engleză, este rezultatul unei erori materiale în sensul pe care art.195 din Codul de procedură penală îl dă acestei noțiuni.

Actul de procedură, adresa prin care se solicită precizări referitoare la interpretarea unor dispoziții legale și ridicarea imunității în funcție de această interpretare, a fost întocmit în limba română.

Din cuprinsul actului apare ca evident motivul pentru care autoarea sesizării, Bîrsan Gabriela-Victoria, este cercetată de Direcția Națională Anticorupție, infracțiunea la care se raportează cercetările fiind aceea de trafic de influență și nu luare de mită. Acest aspect rezultă din modul în care este prezentată situația de fapt și din textele legale invocate de Direcția Națională Anticorupție: art.257 din Codul penal, art.6¹ din Legea nr.78/2000 și art.6 din aceeași lege, care se raportează și la art.257 din Codul penal.

Pentru că procesul penal se desfășoară în limba română, procedura prevăzută de art.195 din Codul de procedură penală are în vedere actele întocmite în această limbă.

Întrucât eroarea a apărut în textul redactat în limba engleză, îndreptarea erorii materiale evidente în forma prevăzută de art.195 din Codul de procedură penală nu este posibilă.

Direcția Națională Anticorupție a luat însă măsuri pentru clarificarea cererii și îndreptarea erorii și a comunicat Curții Europene a Drepturilor Omului, prin adresa din 23.11.2011, precizări cu privire la înțelesul paragrafului care conține greșeala de transpunere în limba engleză.

Având în vedere aceste aspecte, constat că nu se poate reține că, prin emiterea adresei din 16.11.2011, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție a săvârșit vreuna din faptele sesizate de Corneliu Bîrsan și Gabriela-Victoria Bîrsan, prin avocat.

Persoanele vătămate au solicitat ca în prezentul dosar să fie depuse originalul adresei emise de Direcția Națională Anticorupție și copia legalizată a

deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarele nr.410/42/2009, 3509/2/2008 și 6827/1/2010.

În ceea ce privește adresa emisă de Direcția Națională Anticorupție este suficientă fotocopia prezentată de această instituție. De altfel, originalul adresei a fost trimis Curții Europene a Drepturilor Omului, iar urma acesteia aparține dosarului nr.82/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție. Copiile deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt inutile pentru soluționarea prezentului dosar întrucât susținerea autorilor sesizării, potrivit căreia Bîrsan Gabriela-Victoria nu a făcut parte din completele care au pronunțat aceste hotărâri, rezultă din textul complet al adresei nr.1580/16.11.2011.

Referitor la celelalte măsuri și soluții adoptate în cauza aflată în cursul urmării penale la Direcția Națională Anticorupție sau în legătură cu aceasta.

De principiu, pentru actul jurisdicțional îndeplinit cu bună credință, magistratul beneficiază de protecția legii; hotărârile judecătorești pronunțate ori soluțiile dispuse, chiar dacă sunt de natură să nemulțumească o parte, nu constituie, prin ele însele, acte abuzive ale magistraților, iar pentru îndreptarea unor eventuale carențe, erori sau nelegalități, legea prevede posibilitatea exercitării de căi de atac.

Din analiza actelor premergătoare rezultă că în sarcina magistraților implicați în diferite etape ale cercetărilor efectuate în dosarul nr.82/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție nu se pot reține încălcări ale legii sau ale atribuțiilor de serviciu, iar soluția de respingerea a plângerii conform dispozițiilor art.278 din Codul de procedură penală, măsura respingerii unei cereri de recuzare ori respingerea unor contestații nu pot constitui, în condițiile concrete ale cauzei, acte prin care se vatămă interesele legale ale vreunei persoane. Cu atât mai puțin formularea unei cereri de ridicare a imunității, argumentată temeinic, nu poate fi apreciată ca vătămătoare pentru interesele persoanei la care se referă.

Reținem și că respectarea dispozițiilor legale referitoare la aducerea la cunoștință a învinuirii și la procedura de efectuare a percheziției nu poate constitui un act sau un fapt prin care se vatămă drepturile sau interesele unei persoane. Faptul că persoanei suspectate de săvârșirea unei infracțiuni nu i se aduce la cunoștință această situație înainte de a-i fi interceptate și înregistrate convorbirile ori înainte de a fi efectuată o percheziție este perfect justificat de interesul de a obține probele necesare anchetei.

Cu privire la considerentele Hotărârii nr.765/06.10.2011 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii reținem că există o neconcordanță în ceea ce privește încadrarea juridică, dar, față de conținutul întregului act și față de înscrisurile avute la dispoziție de judecătorii din cadrul Secției, această neconcordanță nu apare decât ca o simplă eroare materială evidentă, fără a avea semnificația infracțională dată de autorii plângerilor.

rele

În legătură cu urmărirea penală efectuată în dosarul Direcției Naționale Anticorupție, cel puțin două instituții, Consiliul Superior al Magistraturii (la 07.10.2011) și Direcția Națională Anticorupție (la 10.10.2011), au dat comunicate de presă. Având în vedere că la 07.10.2011 i-a fost adusă la cunoștință învinuirea, aceste comunicate nu pot fi apreciate ca vătămătoare pentru interesele persoanei cercetate. Emiterea comunicatelor se încadrează în dispozițiile Legii nr.544/2001, iar textul acestora nu lezează în niciun fel demnitatea persoanei la care se referă.

Refuzurile exprimate de Înalta Curte de Casație și Justiție și de Direcția Națională Anticorupție de a comunica dacă procurorul „a purtat robă la această ședință, a stat în picioare, a pus concluzii orale”, deși i-au creat „dubii” apărătorului, sunt justificate de prevederile Legii nr.544/2001, informațiile solicitate nefiind, în mod evident, informații de interes public. Simpla invocare a prevederilor Legii nr.544/2001 nu poate transforma o cerere cu caracter șicanator într-o cerere întemeiată, la care instituțiile să fie obligate să răspundă. Din consultarea unor acte publice, Codul de procedură penală, Legea nr.304/2004, rezultă că ședința de judecată în cazul prevăzut de art.100 alin.4 din Codul de procedură penală nu este publică, iar termenul prevăzut de art.13 din Legea nr.304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost prelungit până la 01.07.2013.

Pentru aceste motive, în temeiul art.228 raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală,

DISPUN:

Neînceperea urmăririi penale în cauza sesizată de Bîrsan Gabriela-Victoria, Bîrsan Corneliu

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Soluția se comunică autorilor sesizărilor.

Soluția se comunică persoanelor interesate la cererea acestora.

PROCUROR ȘEF SERVICIU

CARMEN DAMIAN

